D·N
20/12 1951

Är kommunisterna farliga?

Kommunismens praktik visar att partiet är redo till landsförräderi då den ryska statsledningen ger order. Tydligast var detta under kriget: så länge Ryssland och Tyskland var allierade saboterades försvar och motståndsrörelse i de av Hitler angripna eller ockuperade länderna, då Ryssland och Tyskland blev fiender förvandlades kommunismen i västern från en dag till en annan till en "nationell" rörelse. Efterkrigstidens vittnesbörd är i själva verket lika entydiga: ryska erövringar betraktas som befrielser, de hotade staternas försvarsförberedelser som provokation och krigshets. Kommunismens teori går på samma linje: kommunistiska, dvs. ryska, krig är bra, ty de främjar världsrevolutionen, motstånd mot Ryssland är ett bevis på kapitalistisk förstockelse.

Men, säger många, det är bara en liten ledande klick inom partiet som kan tänkas bli förrädare. De flesta som röstar kommunistiskt är goda svenskar eller danskar eller fransmän. Om det gäller kommer nationalkänslan att bestämma deras handlande, inte åskådningen — om man nu skall kalla en blandning av propagandafraser och vagt missnöje för en åskådning. Senast framfördes denna tanke i Morgon-Tidningen. Den socialdemokratiska internationalen bröts sönder vid det första världskrigets utbrott, och partivännerna stred mot varandra på alla Europas slagfält; på samma sätt kommer det vid ett krig att gå med den internationella kommunismen.

Något ligger naturligtvis i denna optimistiska synpunkt. Säkert kommer inte alla kommuniströstande att vid ett ryskt anfall bli krigsvägrare eller desertörer, än mindre sabotörer och hjälpare åt angriparen. Men uttalanden som det nyss refererade visar att optimismen ofta drivs för långt; den blir mera en billig tröst än en realistisk bedömning. I senaste häftet av Samtiden har Carl Hambro underkastat denna och andra former av "antikommunistiskt önsketänkande" en intelligent analys. Han betonar framför allt att kommunism inte får ses som ett ordinärt politiskt partitagande, utan mera som en form av utopism eller religion: förnufts- och sakskäl är där för av begränsad betydelse. Denna många gånger framförda tolkning innehåller säkert något väsentligt. Viktigare synes det vara att mera konkret söka fastslå de skäl som talar mot den populära optimismen.

Jämförelsen med 1914 är dålig. De socialdemokratiska partierna var då överallt i minoritet; i regel var deras inflytande ringa. Redan därför var en konsolidering motsvarande den som nu utmärker kommunismen otänkbar; det fanns intet ideologiskt fädernesland som kunde dirigera, utnyttja och undergräva. Mera avgörande är att socialdemokraternas ledare överallt var ense om att de visserligen skulle söka motarbeta krig med alla möjliga medel, men att de, om det egna landet angreps, skulle slåss för det. Så talade Branting i Sverige, Bebel i Tyskland, Jaurès i Frankrike. Och då krig utbröt ansåg sig alla angripna, och angripna av makter som på en gång var utländska och kapitalistiska — och så kunde just i socialismens namn partiet rösta för krigskrediter i Petersburg, Berlin och Paris.

Kommunismens ställning är en helt annan. Ryssland har alltid rätt, Ryssland är aldrig angripare, Rysslands seger är det godas seger. I den tron uppfostras ledare och ledda sedan många år. Att åberopa fakta mot denna tro har i stor utsträckning visat sig hopplöst; Ryssland erövrar mer eller mindre öppet tio stater, men kommunismen ser detta som en frigörelse. En del av väljarna har visserligen fallit bort i flertalet länder — ytterst få i Frankrike och Italien —, men de många som står kvar måste anses väl dresserade i den kommunistiska tron. De kan antas till mycket stor del se världen så färgat att ett ryskt angrepp på Sverige ter sig som svensk medverkan vid ett angrepp på Ryssland eller i varje fall som ett försök att frigöra Sverige från kapitalismens djävul — passionerade katoliker i ett protestantiskt land (och tvärtom) såg för tre hundra år sedan världen på samma sätt.

Det går därför inte att vifta bort kommunistfaran genom att söka se kommunismen blott eller huvudsakligen som en rörelse av allmänt missnöjda men nationellt pålitliga människor. Åren efter kriget har inneburit ett härdande av de kommunistiska kadrerna; de som svalt vad propagandan bjudit på under dessa år bör kunna svälja allt.

I detta sammanhang får man också ha klart för sig att kommunismen visserligen uppammas av socialt missnöje och därför av socialt elände, men att svårutredda psykologiska faktorer är minst lika viktiga. Borkenau klarlade i ett arbete före kriget att det snarare var relativt välställda än fattiga arbetare som gick till kommunismen. Av alla undersökningar framgår att det främst är unga män i städer och industrisamhällen som utgör kommunismens klientel — även om massor av jordbrukare i Frankrike och Italien vunnits genom Lenins gamla paroll om jorduppdelning och säkrad äganderätt. Den tyska valstatistiken i främsta rummet — men även statistik och intryck från andra länder — tyder på att kommunismen, liksom förut nazismen, är starkt koncentrerad inom denna grupp. Det senaste vittnesbördet kommer från Norge i en nyss publicerad undersökning av Michelseninstitutet (Leif Holbæk-Hansen, Litt om velgerne ved Stortingsvalget i 1949). Uppgifterna tyder på att 76 procent av kommunistväljarna är män (mot 60 procent inom arbetarpartiet och venstre, 47 procent inom högern och 35 procent inom kristliga folkpartiet). Kommunismen är också särskilt starkt representerad bland ungdomen. Det är bland dem som mest lämpar sig för revolution som revolutionspartiet är starkast — samma faktum låg bakom den nazistiska makterövringen i våldets och grymhetens tecken.

Skattemoralens förfall

De bevis för skattemoralens förfall som man får i en bilaga till skatteutredningens betänkande är skrämmande. Men de är inte överraskande. Att deklarationsmoralen försämrats allvarligt med det tilltagande skattetrycket visste man. Dagens Nyheter har för sin del i en rad artiklar förra hösten fäst uppmärksamheten på problemet och förordat strängare granskning av deklarationerna och en mer intensiv strävan att genom nya bestämmelser täppa till kryphålen. Man må ha vilken inställning man vill till det hårda skattetrycket, man må fördöma det aldrig så och kämpa för kraftiga lättnader. Men intet skattetryck i världen utgör någon ursäkt för det bedrägeri mot staten, kommunen och andra medborgare som falskdeklarerandet är. Det gäller här ett bedrägeri som bör betraktas och föraktas som alla andra bedrägerier. Det är verkligen inte "Sköld man lurar", utan sina medmänniskor, alla dessa som är ärliga eller som måste vara ärliga därför att deras inkomster så fullständigt står under kontroll. Det har beräknats att kanske något sådant som 5 à 6 miljarder kronor i inkomst för närvarande "deklareras bort"; räknar man med en genomsnittlig marginalskatt på dessa pengar med 20 à 30 procent — och som det i många fall gäller mycket höga inkomsttagare är detta försiktigt räknat —, skulle staten undandras över en miljard kronor i skatter. Som jämförelse kan nämnas att den nu föreslagna skattesänkningen uppgår till 265 miljoner. En skattesänkning med mellan 25 och 30 procent skulle således utan vidare vara möjlig om alla deklarerade riktigt. Naturligtvis kan åtskilligt åstadkommas redan genom de skattesänkningar som utredningen föreslagit, allra helst om det görs klart för medborgarna att det är fråga om ett första steg till mer genomgripande lindringar. Känslan av att ett steg dock tas i rätt riktning, att statsmakterna gör vad de kan för att skapa bättre förhållanden kommer säkerligen att få en del goda verkningar. Det kommer helt enkelt att löna sig mindre att smussla undan inkomster, och därmed kommer riskmomentet att värderas högre än för närvarande. Men man får inte uteslutande lita på detta. Att stegringarna av skattebördan försämrat deklarationsmoralen innebär i och för sig inte att skattesänkningar gör den väsentligt bättre. Det finns all anledning att också öka riskerna för falskdeklaranterna genom en strängare granskning av materialet och genom snävare bestämmelser. Konsumtionsundersökningarna, detta att man konstaterar om det föreligger rimliga proportioner mellan levnadsförhållandena och den redovisade inkomsten, måste intensifieras.

Å andra sidan är det klart att kontrollen inte får utsträckas så att det blir ett allas spionerande på alla med angiveri eller rent polisiär uppsikt som följd. Det gäller att finna smidiga och för den enskilde så litet besvärande medel som möjligt. Och säkerligen räcker det med att en rad exempel statueras på olika håll.

Att det hårda skattetrycket är en viktig orsak till skattemoralens förfall gör självfallet inte att kritiken mot skatterna bör upphöra, såsom ett snille i tidningen Arbetet föreställt sig då han beskyller den borgerliga pressen för att genom sin kritik mot skattesystemet undergräva deklarationsmoralen, ja, i praktiken uppmana till falskdeklaration. Det är ungefär lika klyftigt som när man från högerhåll undanber sig kritik av försvarsmakten därför att dylik kritik skulle menligt inverka på försvarsviljan.

Nej, vad som behövs är både en kampanj som tvingar fram successiva lättnader av skattetrycket och förbättrade kontrollmetoder mot falskdeklaration och skatteflykt.

PRESSGRANNAR

Publiceringen av namnet på den italienske diplomat som varit i kontakt med Raoul Wallenberg i ett ryskt fängelse till början av 1948 kan inte, efter vad som förevarit, betraktas som förgriplig, tycker Svenska Morgonbladet (fp):

Man har mycket svårt att förstå, att ett dylikt namngivande skulle kunna skada Wallenbergs sak. I det senaste interpellationssvaret av den 22 maj i år betonade utrikesministern, att Sverige kunde uträtta föga, förrän man kunde "peka på något bestämt faktum, som tyder på, att Wallenberg funnits i livet vid någon viss tidpunkt efter omhändertagandet". Nu har ett dylikt nytt moment tillkommit. Den italienske diplomaten dr Claudio de Mohr har öppet framträtt och är villig att ta på sin ed, att han haft mångårig kontakt med Wallenberg i Moskvafängelset. Är detta verkligen ett dokument som skall hemlighållas för det svenska folket?

Man kan mycket väl förstå, om den nämnde diplomaten av personliga skäl helst skulle vilja stå utanför affären och i varje fall förbli anonym, men har han för sakens skull övervunnit dylika betänkligheter måste man vara honom varmt tacksam för hans öppna framträdande.

Hade han eller den tidning som nu angrips för intervjun med honom vänt sig mot Ryssland i hätska uttalanden, då hade detta givetvis varit klandervärt och hade kunnat försvåra den fortsatta svenska utredningen, säger den citerade tidningen. Men något dylikt har ju icke förekommit:

Den italienske diplomaten har uppträtt högst korrekt och stilla och försynt meddelat de fakta, varpå han stött sina påståenden, och DN har vidarebefordrat dessa. En mörkläggning nu skulle i realiteten innebära ett misstroende gentemot de försäkringar i de mest bindande ordalag, som gjorts från ryskt håll och som samtliga gått ut på, att man i denna sak själv var intresserad av att nå ett positivt resultat... Men man vägrar bestämt att tro, att Stalin, sedan nu nya fakta förts fram och klarhet lämnats på en högst central punkt, skulle vägra att lämna det positiva stöd, han en gång tidigare utlovat. Man vägrar ännu mer att tro, att Sovjetunionens härskare skulle av något slags hämndbegär frångå sina försäkringar, därför att den italienske diplomaten nu kunnat lämna nya upplysningar angående Wallenbergs öde.

Svenska folket bör avhålla sig från förhastade omdömen i denna sak, men det kräver — tillfogar den anförda tidningen — alla fakta på bordet och inser icke värdet av några mörkläggningsmanövrer.

Den akuta bristen på läroverkslärare kan inte inom rimlig tid fyllas på den ordinarie vägen genom ökat antal ämbetsexamina vid de filosofiska fakulteterna. Det tillåter varken de filosofiska fakulteternas resurser eller lärarbanans ekonomiska dragningskraft i konkurrens med andra yrken som ställer jämförliga krav på utbildningen. Därför kan ingen på riktigt allvar bestrida att speciella åtgärder måste tillgripas — detta är Upsala Nya Tidnings (fp) åsikt:

På en punkt borde det inte behöva finnas några motsättningar: folkskollärarvägen till universitetet är inte underlägsen gymnasievägen när det gäller den akademiska utbildningen av läroverkslärare. Alldeles frånsett att ett stort antal folkskollärare numera har avlagt studentexamen innan de går in vid seminarium, väger seminariets pedagogiska meriter väl upp den allmänbildning som kan förvärvas i läroverksringarna. Det kan inte heller bestridas att ett närmande mellan de olika lärargrupperna är ett önskemål som endast ökat i vikt genom beslutet om skolreformen.

När krisutredningen till väsentlig del bygger sina förhoppningar på vidareutbildning av folkskollärare behöver inga invändningar riktas häremot. Frågan är hur omfattande denna vidareutbildning skall bli, på vilket sätt den skall ordnas och vilken kompetens den skall ge:

Redan genom sitt uppdrag har utredningen varit bunden att söka skapa en relativt stark stimulans. Det gäller inte så mycket om huvudregeln. Den säger att en folkskollärare som "kompletterar till adjunkt" inte skall behöva tentera för mer än 4 betyg i två akademiska ämnen, mot de 6 betyg i tre ämnen som det är meningen att en fullständig ämbetsexamen skall reduceras till... Annorlunda blir det med den partiella komplettering som också föreslås, och som endast skulle kräva 2 à 3 betyg. Här föreligger en klar krisanordning. Även om en folkskollärare med dylik påbyggnad är bättre rustad än många av de vikarier som nu måste brukas, särskilt i naturvetenskapliga ämnen, kommer man inte ifrån en viss skepsis beträffande kompetensens värde i den framtid som man måste räkna med, då den ordinarie lärarutbildningen åter täcker det ordinarie behovet.

Det har utredningen givetvis tänkt på, och den anser att de partiellt vidareutbildade folkskollärarna vid det laget skall finna sin naturliga plats på enhetsskolans högstadium. Uträkningen är kanske hållbar, men den har sina konsekvenser, exempelvis i lönehänseende.

Vestmanlands Läns Tidning (fp) framhäver att snabbutbildningen aktualiserar reformer av den gällande läroverkslärarutbildningen:

Den har klandrats länge nog — utan att något blivit uträttat. Det är en orimlig ordning att den enda på undervisningsförmågan inriktade utbildning, som kommer våra läroverkslärare till del, träder in sedan läraren i åtskilliga år utövat sitt yrke.

Man är sent ute, så sent att alternativ till den föreslagna snabbutbildningen knappast kan erbjudas. Det bör då så mycket eftertryckligare slås fast, att provisoriet är en bot för stunden, som inte kan få undanskymma kravet på en grundläggande reform av läroverkslärarefrågan.

Detta kan knappast understrykas för kraftigt. Försummelserna är skriande, och skadeverkningarna hopar sig.

Ännu en förklaring av hr Söderström

Generaldirektör Olof Söderström i jordbruksnämnden har med anhållan om införande till Dagens Nyheter översänt ytterligare ett inlägg i diskussionen om jordbrukskalkylerna, vilket följer här nedan:

Hr redaktör!

Under rubriken "Bakom jordbruksridån" återkommer DN den 19 december på ledarsidan till min andel i de fel, som typjordbrukskommittén upptäckt i den jordbruksekonomiska undersökningen. Det framhålls att jag i mitt genmäle till DN:s ledare för den 17 december skjutit skulden på professor Svärdström för att kommittén "vandrade fram i blindo" när det gällde att upptäcka de fel som sedermera kommit fram. DN frågar om det aldrig föll kommittén in att diskutera maximeringsprincipen och dess tillämpning.

På detta vill jag svara att jag vid denna tidpunkt inte hade någon kännedom om den tillämpade maximeringsprincipen, vilken jag anser vara oriktig i och för sig. Att en sådan princip tillämpats har icke redovisats i någon redogörelse för undersökningens resultat. Principen diskuterades alltså inte i 1 %-utredningen. Naturligtvis borde den av Kungl. Maj:t särskilt utsedde utredningsmannen, professor Svärdström, ha omnämnt principen för kommittén. Så har emellertid inte skett. Detta kan ha berott på att maximeringsprincipen i och för sig inte har haft så stor betydelse för den missvisning, som arbetsförbrukningssiffrorna kommit att utvisa. Det väsentliga är att institutionen i Uppsala 1946 ändrade maximeringsreglerna, vilket föranlett ett systematiskt fel. Dessa regler uppmjukades nämligen mycket kraftigt detta år. Enligt licentiat Gustafssons uppgift i ett intervjuuttalande för DN skulle detta ha berott på att de i undersökningen deltagande jordbrukarna opponerat sig mot maximeringen. Denna betydelsefulla ändring, som naturligtvis borde men inte har redovisats i institutionens redogörelser för räkenskapsresultaten, fick jag kännedom om först på sommaren 1951 i samband med typjordbrukskommitténs arbete.

Det som betytt mest i pengar är emellertid inte maximeringsregelns underliga tillämpning utan det sätt på vilket mans- och kvinnotimmar sammanvägts vid bearbetningen av uppgifterna om arbetsförbrukningen. Att institutionen härvid icke använt i officiell statistik redovisade relationstal för timlönerna upptäcktes först när kalkylsakkunniga räknade om nämnda uppgifter för korrigering av maximeringsfelet. Detta förhållande har lika litet som ändringen av maximeringsreglerna omtalats i institutionens redogörelser; ej heller beaktades det av Svärdström. DN tycks alltjämt vilja göra gällande att jag som ordförande i 1 %-utredningen och i kalkylsakkunniga själv borde ha rest till Ultuna och gjort en kontroll av där utförda räknearbeten. Den åsikten må DN gärna ha, men det bör vara förståeligt att min tid inte medgett detta.

Vid de fortsatta undersökningarna av maximeringsreglernas inverkan kom man på de så mycket omskrivna 100—120 räkne- och överföringsfelen, som ju kanske kommer att ta ut varann och i varje fall inte bör tillmätas någon avgörande betydelse, då de inte nämnvärt kan påverka kalkylens slutresultat. 100—120 sådana fel på 15.000 uppgifter är för övrigt inte mycket att tala om.

Vad beträffar den offentliga insynen i kalkylarbetet vill jag till vad jag tidigare sagt foga att i kalkylsakkunniga ingår ekonomiska experter från skilda områden av näringslivet. Sålunda hr LO, Kooperativa förbundet, Lantbruksförbundet m. fl. varit representerade genom högt kvalificerade experter. Kalkylen har dessutom varje år granskats av jordbruksnämndens råd, i vilket ingår framstående representanter för hela näringslivet, däribland flera ekonomer.

Stockholm den 19 december 1951.

Olof Söderström

*

Generaldirektör Söderströms inlägg bekräftar hur bristfällig insynen är i kalkylarbetets metodik. Inte ens den främste företrädaren för de kalkylsakkunniga har alltså haft en aning om de speciella principer som tillämpas vid sammanställningen av primärmaterialet! Hur kunde då generaldirektören i gårdagens inlägg tänka sig att utomstående insyn skulle vara tillräcklig? Ingen har begärt att hr Söderström skulle resa till Uppsala för att utföra kontrollräkningar, men hur hade det varit med ett orienterande samtal med Ultunainstitutionens föreståndare om de principer som tillämpades vid räknearbetet? Denne har för sin del i ett uttalande i Upsala Nya Tidning (19/12) gjort gällande att de kalkylsakkunniga kände till de normer efter vilka institutionen arbetade.

Inget onsdagsmöte med partiledarna

De sedvanliga överläggningarna mellan regeringen och partiledarna, som brukar hållas varje onsdag, inställdes denna vecka. De kommer att återupptas efter julen, upplyser statsminister Erlander.

Huddinge kommun bör enligt länsstyrelsen få tillstånd att ta upp tillfälliga lån att återbetalas inom två år på sammanlagt 5.100.000 kr. för att uppföra fem affärs- och bostadshus i kvarteret Klockarbacken.

TCO-initiativ om sommartid

TCO kommer att ta initiativet till en konferens för att diskutera införandet av sommartid i Sverige. Konferensen skulle ha hållits i höstas, men då avtalsrörelsen kom emellan kommer konferensen i stället att hållas i mars nästa år, omtalar TCO:s ordförande, Harald Adamsson.

De resultat konferensdeltagarna, bl. a. arbetsmarknadens parter, jordbruksorganisationerna och statliga myndigheter, kommer till skall redovisas för regeringen. Sommartiden torde dock inte kunna genomföras under sommaren 1952 — proposition måste först lämnas i riksdagen — men möjligen kan man tänka sig sommartiden genomförd på frivillig väg. (DN, Gävle.)

*

Senaste gången sommartid förekom i Sverige var 1916, då den gällde under tiden 15 maj—30 september.

Murarutbildning med statsmedel

Ett särskilt anslag på 200.000 kr. för utbildning av högst 300 murarlärlingar för avhjälpande av den aktuella murarbristen föreslås av arbetsmarknadsstyrelsen och yrkesöverstyrelsen.

Förslaget har framlagts efter överläggningar med representanter för Byggnadsindustriförbundet Murareförbundet och Byggnadsarbetarförbundet. Statsunderstöden beräknas utgå med 900 kr. för varje lärling, eller samma belopp som för lärlingsutbildning hos hantverksmästare. Inrättandet av nya verkstadsskolor för utbildning av murare väntas vidare komma att underlättas genom en väsentlig höjning av statsbidraget till skolor av detta slag. Understöd från det ordinarie anslaget till lärlingsutbildning anses böra utgå till större företag inom byggnadsbranschen för utbildning av lärlingar inom andra byggnadsyrken, i första hand byggnadssnickare.

Polacken förnekar rånet i Uppsala

På onsdagen fortsatte handläggningen av målet mot polackerna Wladyslaw Dutkiewicz och Michalczuk samt tjecken Slovak för rånförsöket på restaurang Lejonet i Uppsala. Dutkiewicz, som tidigare erkänt att han tagit initiativet till rånförsöket, förnekade nu all delaktighet. Handläggningen fortsätter på torsdagen.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: Dagensnyheter
Postgiro nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten* (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: *Leif Kihlberg*
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Hedman*

Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: *Helge Heilborn*

PRENUMERATIONSPRISER
A-Stockholmsupplagan

	Stor-Sthlms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr. 5:75	kr. 5:50
Kvartal	„ 16:75	„ 16:—
Halvår	„ 33:—	„ 31:50
Helår	„ 66:—	„ 63:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/7 1951 tillhandahålles på begäran
Dagens Nyheters tryckeri, Sthlm.

Smuggelkonjak i kolbox. Sundsvallstullen lade på onsdagseftermiddagen beslag på 83 buteljer konjak på ett tyskt fartyg i Sundsvalls hamn. Spritpartiet hade undanstuckits i en av kolboxarna. En donkeyman anmälde sig som ägare till spriten. (DN, Sundsvall.)

Riksdagssammanträden

Torsdagen den 20 December 1951

Första Kammarens vid slutet av 1951 års riksdag ojusterade protokoll komma att justeras i kammarens kansli kl. 11 fm.

Andra Kammarens vid slutet av 1951 års riksdag ojusterade protokoll komma att justeras i kammarens justeringsrum kl. 11 fm.

Tidskrifter grundas och dör men
SAMTID och FRAMTID
den stora tidskriften för idépolitik och kultur
lever
Attonde årgången 1952. Prenumerera nu i bokhandeln eller per telefon 34 06 60. Helår kr. 20:—, halvår 10:50.
Lösnummer 2:25
NATUR och KULTUR Torsg. 31, Sthlm

Meddelande från
Anglo-Iranian Oil Company, Limited

Det har kommit till vår kännedom, att den persiska regeringen utan hänsyn till vare sig sina bindande förpliktelser gentemot oss, internationella domstolens i Haag nyligen gjorda uttalande eller sina internationella förpliktelser försöker sälja råolja och oljeprodukter, utvunna från det område, som omfattas av överenskommelsen av den 29 april 1933.

Vi äro övertygade om att inga ansedda oljebolag, tankbåtsrederier eller mäklare direkt eller indirekt vilja medverka i den persiska regeringens olagliga åtgärder. Skulle emellertid några företag eller enskilda personer ge sig in på transaktioner med den persiska regeringen beträffande ifrågavarande oljeprodukter, måste vi förutskicka, att vi komma att vidtaga alla erforderliga åtgärder för att skydda våra rättigheter i varje land.

ANGLO-IRANIAN OIL COMPANY, LTD.
Britannic House, Finsbury Circus, London, E.C.2.

Uppvakta med en lyrisk bukett från NATUR och KULTUR

LYRISKA BUKETTER
En serie utsökt vackra volymer under redaktion av prof. *E. N. Tigerstedt.*
★
EN BUKETT KÄRLEKSDIKTER FRÅN HELA VÄRLDEN
Valda av *E. N. Tigerstedt.* Illustrerade av *Yngve Berg.* Kärlekslyrik från olika länder och tidsåldrar.
★
EN BUKETT FRANSK LYRIK
Vald av *Bengt Holmqvist.* Illustrerad av *Yngve Berg.* Ett urval franska dikter från Villon till Emmanuel i svensk översättning.
★
Båda volymerna i utsökt konstnärlig utstyrsel i modernt kartonnage med fodral. Per volym 8:75.
★
"En lyrikserie som bör ha alla förutsättningar att vinna bevågenhet... fina prov på svensk bokkonst."
Hans Dhejne i Sydsv. Dagbl.
NATUR och KULTUR

Är Ni far?
★ Ge då barnen
Min Skattkammare
En eller flera volymer av de tio banden. Starkt färgillustr. Per del 12:50.
★ Ge frun
Barnen Livet och Vi
En lysande, rikt illustr. vägledning i 4 delar om allt som rör barnen, deras skötsel, fostran och undervisning.
Del I: Vård och trygghet.
Del II: Upptäcktsfärden börjar.
Del III: Fråga och lära.
Del IV: I naturen.
Per del inb. 12:50, halvfr. bd 20:—.
Säljas separat!
NATUR och KULTUR

"Ett standardverk" Sydsv. Dagbladet
R. H. Wilenski
MODERNA FRANSKA MÅLARE
Från Manet till Picasso

"Fyller en stor mission som kunskapskälla och uppslagsbok, skriven med en allomfattande kärlek och kunskap. Det utmärkta, verkligt pedagogiska och frikostiga illustrationsmaterialet kompletterar ypperligt framställningen."
Hans Dhejne i Sydsv. Dagbladet
Praktfullt illustr. i svart och färg.
klotband 75:—, halvfr. band 85:—
Fin sak för konstvänner
En bok från NATUR och KULTUR *är en god bok*

Svensk Balett
THE BALLET IN SWEDEN
av *Robin Hood*
Årets stora julklapps- och presentbok. En högaktuell, intressant och rikt illustrerad bok om den svenska baletten från Gustav III:s dagar till vår tid med fullödig balettkavalkad. Kr. 22:50.
BOKFÖRLAGET ORBIS, UPPSALA

Strålande äventyr

Strålande bilder
Rolf Blomberg
SÅNA DJUR FINNS

"Sannerligen en fantasieggande bok." *Göteborgs-Posten*
"Författaren och fotografen i en person tjusar och överraskar i text och bilder." *Arbetet*
Årets julbok — praktfull och intressant med 169 utsökta fotografier.
Gebers 28:50, inb. 35:—

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.